

ILLUSTRISIME

Ac

MAGNIFICE DOMINE!

VIR SUMME!

Latebam hucdum auspicato. Docendi munus honorificentissimum in publicum conspectum evocat. Quid mirum, si modeste mihi praetio meo? — Nosco enim officii gravitatem. Novi, quantillus sim. Defert patria munium, sperans, id ipsum pro eo, ac debet, a me impletum iri. Pervelim, (quod et faxint superi!) vires totas quantas sacrificando, ex asse spem eximere, illique gratificari.

TIBI, VIR SUMME! qui prisca integritate patriae jussa ministras, lucubratiunculam hanc devoveo, tesseram factae sponsionis. Primitiae sunt, quas vides, perexiguae. Fors et paulo majora licebit quondam extricare.

Antiqua tracto, ad artem tamen facientia: antiqua, quibus a puero nihil habui unquam antiquius. Jam nunc laqueo me tenet, ut cum

*Poeta loquar, insanabile cacoëthes, et aegro in
corde senescet. Ad prisca igitur mentem ap-
puli; tum, quod TE his et delectari, mirificeque
ornatum (heu! quam rarum aevi decus!) jam
pridem conspicerem; tum, quod novorum alioquin
plena sunt omnia. —*

*Benivolo ergo, ut assoles, excipe vultu ob-
lata in limine munii, quod virtute ambire satage-*

*bam, virtute obire conabor. Favebis, certe scio,
quin erogem, si fecero recte. Unicum hoc quippe
pretium est, quo TUI favores veneunt. Favebis,
inquam, juxta Plautinum illud:*

*Sat habet favitorum semper, qui recte facit:
Si illis fides est, quibus est ea res in manu.*